

Ομιλία Μητροπολίτη Δημητριάδος για την κλιματική κρίση και τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας στην Β΄ Παναυστραλιανή Ιερατική Σύναξη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού



Στην μακρινή Αυστραλία μετέβη ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, προσκεκλημένος του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου, προκειμένου να συμμετάσχει και να ομιλήσει στην Β΄ Παναυστραλιανή Ιερατική Σύναξη, που πραγματοποιείται στο Σύδνεϋ 29/9-1/10-/2025. Γενικό θέμα της Συνάξεως είναι: «Μέσα Κοινωνικής

Δικτυώσεως και Ιερωσύνη. Η χρήση των Μέσων Κοινωνικής Δικτυώσεως από τον κληρικόν». Οι εργασίες της Συνάξεως, που τελεί υπό την αιγίδα της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου, φιλοξενούνται στις εγκαταστάσεις της Ενορίας - Κοινότητας Αναστάσεως του Χριστού Kogarah.

Ο Σεβ. Ποιμενάρχης κ. Ιγνάτιος μίλησε κατά την πρώτη ημέρα της συνάξεως, με θέμα «Ο άνθρωπος ως ιερέας της κτίσεως: Κλιματική κρίση και σύγχρονα μέσα επικοινωνίας». Στην εισήγησή του παρατήρησε ότι «η κλιματική αλλαγή θεωρείται σήμερα ως το πιο επείγον πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα. Απειλεί όχι μόνον ένα μέρος του πλανήτη αλλά ολόκληρο το περιβάλλον, θέτοντας σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση του ανθρώπινου είδους και του φυσικού κόσμου». Ως αιτία που οδήγησε στην κατάσταση αυτή, επεσήμανε το γεγονός ότι «εδώ και αιώνες η ανθρωπότητα ακολούθησε τον δρόμο της χρηστικής εκμετάλλευσης και της υπερεκμετάλλευσης των φυσικών πόρων, αδιαφορώντας για τη διατήρηση, την προστασία ή την επιβίωση του ευρύτερου περιβάλλοντος. Η ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας, κατά τα τελευταία χρόνια, επιτείνει τη νοοτροπία και αντίληψη αυτή, δίνοντας στον άνθρωπο μια επίφαση ισχύος, την οποία θεωρεί ότι δύναται να χρησιμοποιήσει αδιαμεσολάβητα στη σχέση του με το περιβάλλον και τους άλλους ανθρώπους ανεξάρτητα από τις συνέπειες». Μάλιστα, στόχευσε την σημερινή «την αχαλίνωτη καταναλωτική μανία, η οποία προκαλεί την αδιάκοπη παραγωγή υλικών αγαθών με κάθε κόστος για τη διατήρηση των οικοσυστημάτων».

Ο κ. Ιγνάτιος συνέδεσε την «απροϋπόθετη χρήση των μέσων επικοινωνίας με την κλιματική κρίση, όχι μόνον ως σχέση αιτίου-αποτελέσματος, κάτι που δεν είναι πάντοτε προφανές, αλλά και υπό την έννοια του αθώου πολλαπλασιαστή που μπορεί τα μέσα να παίξουν, όταν προβάλλουν πρότυπα ζωής και παραδείγματα, ανοίκεια προς το περιβάλλον. Άλλωστε, είναι γνωστή η επίδραση που μια εικόνα έχει κατεξοχήν στον ψυχισμό του ανθρώπου».

Στην συνέχεια, αναρωτήθηκε πώς και τί μπορεί να προσφέρει η Ορθόδοξη Εκκλησία γενικά και ο ιερέας ειδικά, απέναντι σε μία κατάσταση που προκαλεί αλλά και επηρεάζει με διαφορετικούς τρόπους ολόκληρο τον πλανήτη και τόνισε ως απολύτως αναγκαία σήμερα την «αναζήτηση ενός εναλλακτικού ανθρωπολογικού μοντέλου, βασισμένου σε μια επανερμηνεία της χριστιανικής παράδοσης... όπου ο σεβασμός της προσωπικής ελευθερίας και της ετερότητας, ο σεβασμός της ακεραιότητας της υλικής δημιουργίας, καθώς και η ηθική ευθύνη να αναλάβουμε δράση στον παρόντα αιώνα και να μην περιμένουμε παθητικά τα

Έσχατα, μπορούν να αποτελέσουν θεμελιώδη πολιτισμική προϋπόθεση. Το ανθρωπολογικό ιδεώδες του προσώπου, όταν μάλιστα κατανοηθεί ως homo eucharisticus, όπως βιώνεται στην εμπειρία της Εκκλησίας και μαρτυρείται σε όλη την εκκλησιαστική παράδοση και ζωή, συνιστά το πιο πολύτιμο δώρο που η Ορθοδοξία μπορεί να προσφέρει στον σύγχρονο άνθρωπο, το πιο ισχυρό αντίδοτο απέναντι στην επικρατούσα ιδεολογία του homo influencer». Όπως σημείωσε, «αντιπροτείνεται η ευχαριστιακή εμπειρία της Εκκλησίας, η οποία αξιοποιεί την ύλη σε κάθε πτυχή της. Αυτή υποδεικνύει ένα εναλλακτικό πρότυπο ζωής, όπου ο άνθρωπος αναγνωρίζεται ως το κέντρο της υλικής δημιουργίας με την ευθύνη όχι να κατασκευάσει κάποιο ψηφιακό δίδυμο, για να τον παρακολουθεί στη φυσική του εξέλιξη, αλλά να διαχειριστεί το φυσικό περιβάλλον αντιπροσφέροντάς το στον Θεό Πατέρα και δημιουργό του σύμπαντος κόσμου». Στο πλαίσιο αυτό, «ο άνθρωπος ως ιερέας της κτίσης, θα μπορέσει, μέσα από τη λειτουργική χρήση της ύλης, να εκπληρώσει τον επίγειο σκοπό του. Κι αυτός είναι να οδηγήσει όχι μόνον τον εαυτό αλλά πρωτίστως ολόκληρη τη δημιουργία προς τη Βασιλεία, ώστε να ζήσει αιώνια».

Παρατήρησε, βέβαια, ότι «η διαμόρφωση και η βίωση αυτού του ήθους της εν Χριστώ ζωής, που επηρεάζει τόσο την ίδια την ύπαρξη του ανθρώπου όσο και τη σύνολη δημιουργία, δεν μπορεί να αποτελεί απλά ένα λογισμικό, που ο πιστός μπορεί να το ανακτήσει με την περιήγησή του στο διαδίκτυο. Μάλιστα, η εν Χριστώ ζωή δεν βιώνεται καν μέσω της απλής ανάγνωσης των βίων των ασκητών ή των αγίων· πόσο μάλλον μέσω κάποιου βίντεο ή reel, το οποίο θα αναρτήσει ένας επιδραστικός ιερέας, θεωρώντας ότι έτσι έχει επιτελέσει και εξαντλήσει την ποιμαντική του διακονία. Αντιθέτως, η Εκκλησία αποτελεί ευχαριστιακή κοινότητα, προϋποθέτει ενσώματη σχέση και δέσμευση, γεύση και εμπειρία του σώματος και του αίματος του Χριστού· όχι likes και posts, τα οποία οικοδομούν το δημόσιο ψηφιακό προφίλ ενός ανθρώπου, αλλά άσκηση και αγώνα, μετοχή στην προσευχή της κοινότητας και στα μυστήρια».

Καταλήγοντας, ο Σεβ. Ποιμενάρχης πρότεινε την ανάληψη συγκεκριμένων ποιμαντικών πρωτοβουλιών, όπως λ.χ. «εκπαιδευτικά σεμινάρια για νέους και οικογένειες γύρω από το περιβάλλον, υπό μία ορθόδοξη προοπτική, οργάνωση δενδροφυτεύσεων, καθαρισμών, ανακύκλωσης από τις ενορίες, ώστε να δοθεί πρακτικό παράδειγμα οικολογικής ευθύνης. Και αυτά μπορούν να σχεδιαστούν σε συνεργασία με τοπικές κοινότητες και σχολεία ώστε να δημιουργηθούν μικρά προγράμματα «πράσινων ενοριών». Επίσης, «ο ιερέας, αξιοποιώντας σωστά τα γνωστά κοινωνικά δίκτυα και τις νέες τεχνολογίες, με τα οποία είναι πιο εξοικειωμένοι οι νέοι σήμερα, μπορεί να τους απευθύνει απλές αλλά καίριες προτάσεις: Πώς να μειώσουν τη χρήση των πλαστικών, πώς να σέβονται τα ζώα,

πώς να νοιάζονται για τα νερά και τα δάση. Γενικότερα, μπορεί να καλλιεργήσει τη συνείδηση ευθύνης, να εμπνεύσει σεβασμό προς τη δημιουργία και να κινητοποιήσει την τοπική κοινωνία και στην Αυστραλία, ώστε η Ορθόδοξη μαρτυρία να συνδεθεί με την οικολογική κρίση κατά τρόπο ζωντανό, άμεσο και αποτελεσματικό. Και έτσι ο ιερέας θα διαμορφώσει σταδιακά ένα διαφορετικό, εναλλακτικό ήθος... Αυτό το νέο ήθος συνίσταται σε έναν νέο τρόπο ύπαρξης, διαφορετικό από τον κυρίαρχο τρόπο ζωής που θέτει ως προτεραιότητα την υπερκατανάλωση και τον ατομικό ευδαιμονισμό υπεράνω της ευθύνης προς τον πλησίον και τη φύση... Θα λαμβάνει σοβαρά υπόψη την υπόρρητη ανάγκη των ανθρώπων να εγκύψουν βαθιά στην καρδιά τους, αναζητώντας το πραγματικό νόημα για ολόκληρο τον κόσμο. Στην προοπτική αυτή, τα μέσα επικοινωνίας μόνον ως εργαλεία για τη μετάδοση του λόγου του Θεού και του μηνύματος του Ευαγγελίου μπορούν να αξιοποιηθούν· όχι ως υποκατάστατα της ενσώματης, χειροπιαστής σχέσης μας με τον πλησίον και την κτίση...».

Ολόκληρη η ομιλία [ΕΔΩ](#)



